

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: V. J.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2017, č. j. KUZL/42464/2017, sp. zn. KUSP/42464/2017/DOP/Pe,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žalobce n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2017, č. j. KUZL/42464/2017, sp. zn. KUSP/42464/2017/DOP/Pe (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend, ze dne 19. 5. 2017, č. j. MMZL 052489/2017, sp. zn. MMZL-002839/2016-SS-PŘ-OOSA-204/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (od účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. se jedná o přestupek) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn., RZ:, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 20. 11. 2015, ve 14:52 hod. se nezjištěný řidič výše uvedeného vozidla ve Zlíně na zpoplatněném parkovišti na ulici Kvítková u domu č. p., neřídil svislou dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, která označuje placené parkoviště, a na takto označeném parkovišti zastavil a stál, aniž by byl ve vozidle za předním sklem viditelně umístěn platný doklad o zaplacení parkovného. Řidič svým jednáním porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za spáchání správního deliktu byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné. Prvostupňový správní orgán postupoval podle názoru žalovaného v souladu se zákonem, pokud vůči žalobci zahájil řízení o správním deliktu, protože byla jako řidič na výzvu účelově označena osoba, která nemá na území České republiky trvalý pobyt ani není vedena v evidenci cizinců, přičemž je správním orgánům známa z jiných řízení.
3. Spáchání přestupku neznámým řidičem vozidla pak bylo podle žalovaného spolehlivě prokázáno zejména pořízenou fotodokumentací, na které je vozidlo žalobce bez platného parkovacího lístku za čelním sklem spolehlivě zachyceno. Z později založených fotografií městské policie Zlín je patrné i datum jejich pořízení (20. 11. 2015), z něhož plyne, že protiprávní jednání bylo zjištěno právě v tento den, kdy předmětné vozidlo bylo na uvedeném místě (zpoplatněném parkovišti) zaparkováno bez úhrady parkovného. Stejně tak žalovaný na základě znalosti místních podmínek

doplnil, že vozidlo bez pochybností stálo na parkovišti na ulici Kvítková u domu č.p. 4123, a to v den, kdy byly fotografie označené časovým údajem pořízeny.

4. Ve vztahu k posouzení viny žalobce je pak nepodstatné, že byl v rozhodnou dobu za čelním sklem vozidla umístěn již neplatný parkovací lístek ze dne 18. 11. 2015. Uložení pokuty na spodní hranici stanovené zákonem pak žalovaný považoval za přiměřené závažnosti a okolnostem spáchání správního deliktu.

III. Žaloba

5. Žalobce v žalobě namítal, že byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přestože již v době rozhodování prvostupňového správního orgánu neexistoval, neboť byl novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. nahrazen přestupkem provozovatele vozidla. Projednání údajného protiprávního jednání žalobce jako přestupku v dalším řízení by pro něj navíc bylo příznivější, a to s ohledem na odlišnou právní úpravu ohledně stanovení doby, po jejímž uplynutí dochází k zániku odpovědnosti.
6. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že bylo znakem přestupku provozovatele vozidla v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 rovněž zavinění, což mělo být v jeho prospěch zohledněno. V této souvislosti žalobce doplnil, že nelze vycházet z čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., neboť stanovuje účinnost daného právního předpisu od 1. 7. 2017 v rozporu s pravidly pro publikaci právních předpisů a legisvakanční lhůtou stanovenou zákonem. Žalobce nemohl navíc spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nijak zabránit.
7. Žalobce dále namítal, že správní orgán rozhodoval o sankci (dnes správní trest) nezákonně. Podle jeho názoru je v tomto ohledu rozhodná právní úprava v době nabytí právní moci rozhodnutí, tedy již za účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“). Odkaz na ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu není relevantní, přičemž ust. § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona neexistuje. Není tedy zřejmé, zda byla pokuta ve výši 1 500 Kč uložena ke dni právní moci prvostupňového rozhodnutí v souladu se zákonem, pročez je dané rozhodnutí nepřezkoumatelné. Současně žalobce brojil proti tomu, že nebyl ve výroku obsažen odkaz na ust. § 44 nového přestupkového zákona, podle kterého je správní orgán povinen z úřední povinnosti posuzovat, zda nejsou dány okolnosti pro mimořádné snížení pokuty. V řízení navíc nevyšly najevo žádné přitěžující okolnosti. Žalovaný přesto daný právní institut při rozhodování vůbec nezohlednil.
8. Kromě toho žalobce považoval prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné, protože nebylo ve výroku dostatečně specifikováno, jaká zákonná povinnost byla porušena, neboť ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a ust. § 4 písm. c) téhož zákona obsahují blanketní dispozici, která musí být ve výroku konkretizována. Tento nedostatek nelze podle názoru žalobce zhojit pouhým vymezením dopravního značení,

které mělo být porušeno, neboť nebyl ve výroku uveden ani odkaz na právní předpis, kterým bylo značení ustaveno.

9. Zbývající námitky žalobce pak směřovaly proti skutkovému stavu věci, jak byl zjištěn správními orgány. Předně žalobce namítal, že bylo spáchání správního deliktu považováno za spolehlivě prokázané na základě pořízené fotodokumentace, která však svědčí pouze o tom, že bylo vozidlo zaparkováno. Není však zřejmé, že se tak stalo v rozporu se zákonem, protože spolu fotografie vozidla a dopravního značení nemusejí navzájem souviset. Nelze navíc podle názoru žalobce upřednostnit údaje uvedené v policejní dokumentaci před vyjádřením žalobce, že vozidlo bylo v místě zaparkováno s platným parkovacím lístkem jiného dne, a to dne 18. 11. 2015.
10. Závěrem žalobce a jeho právní zástupce vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Pokud se jedná o námitku neexistence správního deliktu provozovatele vozidla, žalovaný doplnil, že dotčenou změnou zákona nedošlo k tomu, že by jednání žalobce přestalo být protiprávní. Naopak byla důsledkem pouze terminologická změna, aniž by měla vliv na právní kvalifikaci či otázku zániku odpovědnosti za správní delikt. K námitce zavinění dále žalovaný uvedl, že není v jeho kompetenci posuzovat, zda byl dodržen legislativní proces při přijetí zákona č. 183/2017 Sb., a to ohledně stanovení okamžiku účinnosti.
10. Pokud se jedná o namítanou nezákonnost sankce, nepovažoval žalovaný námitky žalobce za důvodné. Prvostupňový správní orgán totiž ve výroku rozhodnutí uvedl všechna relevantní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Současně doplnil, že byla pokuta ve výši 1 500 Kč uložena v souladu se zákonem podle právní úpravy platné a účinné ke dni spáchání správního deliktu, tedy v souladu s ust. § 2 odst. 6 nového přestupkového zákona. Žalovaný pak nepovažoval za nezbytné vypořádávat se v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, proč nepřistoupil k uplatnění institutu mimořádného snížení pokuty, protože žalobce nesplňoval ani jednu z podmínek stanovených zákonem.
11. Stejně tak žalovaný nepovažoval výrok prvostupňového rozhodnutí za nepřezkoumatelný pouze z důvodu absence odkazu na vyhlášku č. 294/2015 Sb., kde je v příloze podoba příslušného dopravního značení zachycena. Daný právní předpis byl navíc citován v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Co se týče zpochybnění skutkového stavu věci, žalovaný doplnil, že z pořízených fotografií lze v kontextu údajů uvedených v policejní dokumentaci za pomoci znalostí místních podmínek a veřejně dostupných map spolehlivě ověřit, že bylo vozidlo zaparkováno v místě zpoplatněného parkoviště (k vyjádření byly přiloženy fotografie

místa spáchání přestupku a mapový podklad získaný z internetových stránek www.mapy.cz). Datum pořízení fotografií zasahujícími policisty pak jednoznačně vyplývá z údajů, které jsou u fotografií v elektronické podobě uvedeny.

13. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

14. Na základě oznámení přestupku a pořízené fotodokumentace zaparkovaného vozidla, dopravní značky a čelního skla s umístěným parkovacím lístkem ze dne 18. 11. 2015, byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván k uhrazení určené částky nebo sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla. V této souvislosti žalobce označil jako řidiče pana L. H. N., který podle vyžádaných informací od příslušného ministerstva a Úřadu práce ČR neprochází evidencí cizinců s povoleným pobytem na území ČR a evidencí zaměstnanců ze zahraničí. Proto byl vydán příkaz ze dne 30. 8. 2016, proti kterému podal žalobce ve lhůtě odpor.
15. Ústní jednání ve věci se poté konalo dne 3. 10. 2016 v nepřítomnosti žalobce či jeho zmocněnce, přičemž v rámci něj prvostupňový správní orgán provedl důkaz obsahem spisu. Žalobce se následně písemně vyjádřil způsobem, že musely být fotografie vozidla pořízeny dne 18. 11. 2015, neboť v den údajného spáchání přestupku nebylo vozidlo v místě zaparkováno.
16. Následně bylo vydáno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 7. 11. 2016, č. j. MMZL 131246/2016, které však bylo k odvolání žalobce zrušeno, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti a nedostatečného zjištění skutkového stavu. Prvostupňový správní orgán poté do spisu opětovně založil pořízené fotografie, ale již spolu s údajem o datu jejich pořízení, a to jak v tištěné, tak elektronické podobě (DVD). Kromě toho byl spis doplněn o snímek příslušného parkoviště z internetových stránek (www.mapy.cz). Následně bylo vydáno nové prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce blanketně odvolal, a které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
18. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
19. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
20. Žaloba **není důvodná**.

21. Žalobce v žalobě předně namítal, že byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, který však již v době rozhodování žalovaného neexistoval. K tomu krajský soud uvádí, že nabytím účinnosti nového přestupkového zákona a souvisejících právních předpisů (183/2017 Sb.) dne 1. 7. 2017 nedošlo k tomu, že by jednání žalobce přestalo být považováno za protiprávní. Naopak měla změna právní úpravy za následek sjednocení terminologie a odstranění dosavadní dvojkolejnosti přestupků a správních deliktů, což lze jednoznačně dovodit pouhým srovnáním dikce ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu před a po nabytí účinnosti dotčené právní úpravy. Žalovaný tak postupoval zcela v souladu s ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona, pokud prvostupňové rozhodnutí přezkoumával podle právní úpravy platné a účinné v době spáchání správního deliktu (dnes přestupku), neboť pozdější právní úprava nebyla pro žalobce příznivější (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 49; všechna odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
22. Přestože lze žalobci přisvědčit v tom, že prekluzivní lhůty stanovené pro zánik odpovědnosti za přestupek jsou v novém přestupkovém zákoně příznivější, ani v případě jejich aplikace by nedošlo k zániku odpovědnosti za protiprávní jednání, které je žalobci kladeno za vinu. Tento závěr jednoznačně vyplývá z ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona, který v tomto ohledu ve vztahu k aplikaci nové právní úpravy na přestupky a správní delikty spáchané před nabytím účinnosti tohoto zákona stanovuje, že: „...Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ V nyní posuzované věci se tak jedná o lhůtu stanovenou v ust. § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do dne 30. 12. 2015, která byla ze strany správních orgánů dodržena.
23. Krajský soud se poté neztotožňuje ani s argumentací žalobce, že bylo ode dne 1. 7. 2017 do dne 13. 7. 2017 vlivem legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. znakem přestupku fyzické nepodnikající osoby jako provozovatele vozidla též zavinění. Účinnost daného právního předpisu byla totiž zákonodárcem v čl. CCLVII výslovně stanovena ode dne 1. 7. 2017, tedy odchýlně od obecné legisvakanční lhůty v délce 15 dnů, což je s ohledem na obecný zájem v důsledku reformy přestupkového práva zcela v souladu s ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů. K dané námitce se ostatně opakovaně vyjadřoval rovněž Nejvyšší správní soud, přičemž ji nepovažoval za důvodnou, resp. odůvodňující aplikaci zásady retroaktivity in mitius (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017 – 39, a ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018 – 47).
24. Pokud se dále jedná o námitku, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebyla uvedena ustanovení, podle kterého byla sankce uložena, ani tu nepovažuje krajský soud za důvodnou. Naopak se v tomto ohledu zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného, že nelze navzájem směšovat okamžik vydání prvostupňového rozhodnutí a nabytí jeho právní moci, k čemuž vlivem odvolacího řízení a doručení napadeného rozhodnutí běžně dochází až s odstupem několika měsíců. Jak již bylo výše uvedeno, odpovědnost za spáchání přestupku se obecně posuzuje podle právní úpravy platné a účinné v době jeho spáchání, stejně jako druh a výše sankce, která může být obviněnému uložena;

podle nové právní úpravy se posoudí jen tehdy, je –li to pro pachatele příznivější (§ 112 odst. 1 nového přestupkového zákona). V nyní posuzované věci byla proto pokuta uložena podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 12. 2015, který stanovil: *„Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“* S ohledem na skutečnost, že mělo ze strany neznámého řidiče vozidla dojít k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo prvostupňovým správním orgánem ve výroku rozhodnutí dále správně odkázáno na ust. § 125c odst. 4 písm. f) téhož znění zákona, který v rozhodné době stanovoval zákonné rozmezí pokuty 1 500 – 2 500 Kč. Postupem správních orgánů proto nedošlo k porušení ust. § 2 odst. 6 nového přestupkového zákona.

25. Žalobce považoval dále za nezákonný postup žalovaného, pakliže v rámci svého rozhodování a odůvodnění napadeného rozhodnutí neposuzoval možnost aplikace institutu mimořádného snížení pokuty podle ust. § 44 nového přestupkového zákona. V tomto ohledu dává krajský soud žalobci částečně za pravdu v tom, že se jedná o právní úpravu, která je pro něj příznivější. V tomto ohledu není podstatné, zda žalobce v řízení o mimořádné snížení pokuty požádal či nikoliv, protože je povinností správních orgánů, aby z úřední povinnosti posoudily, zda jsou podmínky pro uplatnění daného právního institutu naplněny. Na druhou stranu nelze po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby vždy zdůvodňovaly, proč v kontextu okolností případu k mimořádnému snížení pokuty nepřistoupily.
26. Stejný právní názor vyslovil rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. As 96/2018 – 45: *„Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu.“* Na základě odůvodnění napadeného rozhodnutí pak nelze dospět k závěru, že žalovaný možnost mimořádného snížení pokuty vůbec nezohlednil, protože uvedl, že považuje výši uložené pokuty na spodní hranici zákonem stanovené sazby za přiměřenou.
27. Krajský soud v této souvislosti nesdílí názor žalobce, že samotná absence přítěžujících okolností, jejichž výskyt je u přestupků provozovatele vozidla z podstaty věci limitován, automaticky odůvodňuje mimořádné snížení pokuty podle ust. § 44 odst. 1 písm. a) nového přestupkového zákona. Skutečnost, že žalobce spáchal správní delikt provozovatele vozidla pouze na principu objektivní odpovědnosti, aniž by mohl jednání či pohnutky řidiče ovlivnit, nelze bez dalšího považovat za relevantní důvody ke snížení pokuty pod zákonem stanovenou hranici, ale za standardní skutkové okolnosti, které jsou aktuálně zákonem o silničním provozu jako přestupek provozovatele vozidla postihovány. V řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly mimořádné snížení pokuty z jiných důvodů, které jsou taxativně stanoveny v ust. § 44 odst. 1 nového přestupkového zákona.
28. Kromě toho žalobce namítal, že nebylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, resp. jaká právní norma byla jednáním žalobce porušena. K tomu krajský soud uvádí, že byl žalobce uznán vinným

ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (dnes „přestupku“) tím, že porušil povinnost stanovenou v ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, neboť nezajistil při jeho užití dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně žalobce nezajistil, aby neznámý řidič respektoval dopravní značku IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, protože stál na placeném parkovišti, aniž by měl ve vozidle za předním sklem viditelně umístěný platný doklad o zaplacení parkovného, čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 4 písm. c) téhož zákona o silničním provozu.

29. Podle názoru krajského soudu je taková právní kvalifikace zcela dostačující a vyhovující požadavkům na formulaci výroku rozhodnutí podle ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Její součástí je totiž uvedení konkrétního dopravního značení, které bylo neznámým řidičem vozidla porušeno. V tomto kontextu by bylo pouhým formalismem, pokud by krajský soud považoval za vadu, která má za následek nezákonnost rozhodnutí, skutečnost, že není ve výroku obsažen odkaz také na znázornění podoby dané informativní dopravní značky v příloze č. 5 k vyhlášce č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Z uvedené formulace je totiž zcela zřejmé, jaká povinnost řidiče byla porušena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46). Žalobcem odkazovanou judikaturu považuje krajský soud za nepřiléhavou, protože se týkala porušení povinnosti řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem [srov. ust. § 5 písm. a) zákona o silničním provozu]. Nejenže je v dotčeném ustanovení odkaz na prováděcí právní předpis výslovně obsažen, ale jedná se na rozdíl od porušení konkrétní dopravní značky v rozporu s ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu o nezajištění technické způsobilosti vozidla, k čemuž může dojít různým způsobem.
30. Podle názoru žalobce správní orgány rovněž nezjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností. V tomto ohledu předně namítal, že z pořízené fotodokumentace nevyplývá, že bylo vozidlo zaparkováno na parkovišti, které je zpoplatněno. Za sklem byl navíc umístěn doklad o zaplacení parkovného ze dne 18. 11. 2015, což spolu s tvrzením žalobce odporuje úřednímu záznamu, podle kterého došlo ke spáchání přestupku až dne 20. 11. 2015. Krajský soud připomíná, že bylo ve věci vydáno prvostupňové rozhodnutí po tom, co bylo původní odsuzující rozhodnutí žalovaným zrušeno, a to právě z důvodu nedostatku skutkových zjištění. Do správního spisu byly proto následně založeny fotografie v tištěné a elektronické podobě (včetně uvedení data pořízení) a veřejně dostupný mapový podklad zachycující parkoviště, na kterém mělo být vozidlo policisty zdokumentováno.
31. S ohledem na tuto skutečnost bylo podle názoru krajského soudu bez důvodných pochybností prokázáno, že došlo k pořízení fotografií a tedy spáchání správního deliktu (dnes přestupku) v souladu s popisem skutku uvedeným v oznámení přestupku ze dne 20. 11. 2015. Ve vztahu k posouzení viny žalobce pak není relevantní, že měl za předním sklem vozidla umístěn omylem či účelově již neplatný doklad o zaplacení parkovného ze dne 18. 11. 2015. Pokud se dále jedná o tvrzenou nesouvislost pořízených fotografií, krajský soud připomíná, že v některých případech vzájemná

vzdálenost či jiné okolnosti vylučují, aby bylo vozidlo a dopravní značení zachyceno na společné fotografii. To ovšem neznamená, že nelze časovou a místní souvislost jednotlivých fotografií dovodil vzájemným srovnáním, popř. doplněním dalších podkladů, aniž by muselo být v každém případě přistoupeno k výsledku zasahujících policistů. Žalobce ostatně podal ve věci pouze blanketní odvolání, přičemž místo pořízení fotografií v řízení nezpochybňoval. Naopak v rámci svého vyjádření ze dne 3. 10. 2016 potvrdil, že v daném místě (tedy na zpoplatněném parkovišti) vozidlo zaparkoval, byť se tak podle jeho tvrzení mělo stát dne 18. 11. 2015.

32. K tomu krajský soud dodává, že správní orgány dále vycházely ve věci ze znalosti místních podmínek nikoliv izolovaně, ale ve vztahu k mapovému podkladu dotčeného parkoviště na ulici Kvítková ve Zlíně (sídlo obou správních orgánů), který byl do spisu založen. Pouze nad rámec uvedeného pak krajský soud připomíná, že ze snímků z veřejně dostupných map, které byly žalovaným k jeho vyjádření k žalobě připojeny a žalobci zaslány k případné replice, rovněž vyplývá, že bylo vozidlo zaparkováno v místě zpoplatněného parkoviště. Zejména je vhodné odkázat na fotografii čelního skla vozidla, na kterém je zachycen odraz okolní budovy spolu se specifickým barevným nápisem, která se nachází bezprostředně před dopravním značením IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“. Ze všech těchto důvodů dospěl krajský soud k závěru, že byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností ve smyslu ust. § 3 správního řádu.
33. Závěrem krajský soud uvádí, že ohledně nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně souvisejícího požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí, již bylo Nejvyšším správním soudem v jiných věcech opakovaně rozhodnuto. Konkrétně krajský soud odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 – 44: *„Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“*

VII. Závěr a náklady řízení

34. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. března 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.